

Ngày 14-6-1969, Bác lái cho mẹ tôi chúng tôi đến gặp Bác tại nhà. Chúng tôi vừa mừng vừa lo; mừng vì được gặp Bác, nhưng lo không biết Bác gọi và vì cớ gì. Chúng tôi biết khi xúc động nghe Bác căn dặn và vì cớ giáo dục các cháu miền Nam đang học tập ở miền Bắc. Bác biết rõ đây là tình hình các trường học sinh miền Nam. Bác nêu tên một số cháu ngoan và một số cháu còn chậm tiến bộ. Bác bảo chúng tôi: Các cháu miền Nam ra đây xa gia đình, xa quê hương, các cô, các chú phải quan tâm đến tình cảm của các cháu và có trách nhiệm giáo dục cho các cháu tiến bộ. Ngoài việc nuôi dưỡng, dạy dỗ các cháu còn cần phải có tình cảm thật sự thương yêu các cháu. Vì kháng chiến chống Mỹ mà các cháu phải xa quê hương, xa gia đình. Bác còn căn dặn chúng tôi phải đem hết tinh thần trách nhiệm cùng với các cơ quan, đoàn thể, các ngành và địa phương có liên quan ở miền Bắc giáo dục cho các cháu tiến bộ nhiều hơn nữa. Chúng tôi hứa với Bác cố gắng làm đúng những gì Bác chỉ bảo để Bác vui lòng. Nghe những lời dạy bảo ân cần của Bác, chúng tôi càng thêm sâu thêm lòng yêu thương của Bác đối với miền Nam, đối với thế hệ trẻ đang lại của đất nước. Chúng tôi xúc động hơn khi biết Bác gọi chúng tôi đến căn dặn và vì cớ giáo dục các cháu miền Nam sau ngày 10-5 là ngày Bác viết Di chúc để lại cho toàn dân ta. Kìa làm sao cho hết tấm lòng của Bác đối với đồng bào, chiến sĩ, thanh thiếu niên miền Nam!

Tình cảm của Bác đối với miền Nam sâu rộng hơn biển Đông. Công ơn của Người đối với miền Nam cao dày hơn dãy Trường Sơn. Nhân dân miền Nam mãi mãi ghi nhớ công ơn của Bác!

Theo: hochiminh.vn